

villä. Fränkin ponsien tulos olisi, jos me sen käsittäisimme kun Fränkki, niin olisimme samassa missä politikotkin joskaan ei kissan raato kädessä barrikaadeilla niin nälän rasittamina politisten uhrin vieressä haudassa. Luokkataistelua emme voi kiertää, ja niin kauan kun olemme heikkoja on meidän pakko antaa vastustajiemme määrätä taistelun luonne. Kun voimamme ovat kasvaneet tulevat työn jättiläisen voimat sen määrittelemään kutakin tilannetta vastaavaksi, vieläpä sellaiseksi että se takaa lopullisen voiton.

Joskin me olemme tietoisia siitä, että työläiset tänä päivänä, vailla tuotannon kontrollia joutuvat politisten itseään vallankumouksellisiksi sanovain fakkirien johdolla kaduille tuloksettomaan taisteluun ja siksi selvittelimme sen luontoisen vallankumouksen olevan voimain haaskausta niin toiselta puolen on väärin ryhtyä syöttämään pajunköyttä että vaikkakin takanamme olisi tuotannon kontrolliin pystyvät voimat, että sellaiseen voisimme vaeltaa noin vaan ilman taistelua.

Toverit valmistautukaamme taisteluun sillä työn ja pääoman risti riita loihii niitä esiin sitä nopeammassa tahdissa, kuta lähemmäksi teollisen yhteiskunnan kynnystä taloudellinen olotila meidät kuljettaa. Kuta suuremmaksi voimamme kasvaa sitä kiihkeämmäksi ja häikäilemättömämmäksi käy omistavan luokan hyökkäykset meidän hyökkäyksiimme vastaan ja silloin kun omistava luokka huomaa joutuneensa torjuvaan asemaan tulee se jatkaamaan taistelua siksi kun se on väsyneenä kaatunut kantojen juurelle. Taloudellinen taistelu on taistelua tuotannon ja jaon herruudesta ja jokaisessa tapauksessa niin rauhalliselta kun se voi filosofian valossa näyttääkiin, on se kahden voiman välistä taistelua ja jotka sitä muuksi kuvailevat on paras ta potkiä politikuksien leiriin joitten tarkoitus on narrata porvarit parlamentti talolla luopumaan valastaan.

Teollisen vallankumouksen puolesta — *Silmu.*



MENETTELYTAPAIN KIRJAIMELLISUUDESTA.



YKYISEN murroskauden aikana, jolloin yhteiskunnallinen kehitys menee eteenpäin sanomattoman nopeasti, joutuu työväenluokkakin sen kehityksen mukana harkitsemaan ja punnitsemaan entisten menettelytapojen välillä ja koetelemaan niiden tehokkuutta.

Tässä vanhojen ja uusien käsitteiden murroksessa myöskin monet ja sangen kirjavat mielipiteet pulpahtavat esiin työväenluokan omassa keskuudessa. Entinen kasvatusta ja vanhat kokemukset kulkevat mukana määrättyyn pisteeseen, missä ne kohtaavat uusia käsityksiä, jotka alkavat vanhoja työntämään sivuun, synnyttävät kinastelua, vieläpä taisteluakin vanhojen ja uusien käsityksien välillä.

* * *

Sotavuosina, jolloin väkivalta kiihoitettiin huippuunsa ja agitationia sen kiihottamiseksi jo käytiin pitkän aikaa ennen sotaa, tuli vallassa olevalle luokalle sanomattoman kiire alkaa aikanaan tekemään vasta-agitatoria edelliselle omalle agitationilleen, että se ei kävisi vallitsijoille itselleen vahingolliseksi, jotta sitä voitaisi hallita. Jokainen muistamme, kuinka Amerikankin palkkatyöväestöä yritettiin kaikella tavalla ahdistaa niin rauhalliselle tielle, että kaikki palkkatyöväen ominainen käsitys ja itsenäinen toiminta, vieläpä järjestäytyminenkin

yritettiin selittää väkivallan teoksi. Tästä kaikkein merkillisempänä on olemassa historiamme lehdillä oikeustaistelumme; Chicagon juttu, Kansasin jutut, Washingtonin jutut ja nyt kaikkein viimeisenä Californian jutut, jotka vieläkin parhaillaan ovat käynnissä.

Näyttää ikäänkuin Amerikan kapitalistiluokka olisi osaksi onnistunut istuttaa palkkatyöväenkin keskuuteen väkivallasta oman käsityksensä. Läheinen luokkataisteluiden historia varsinkin meillä Amerikassa on osoittanut, että väkivallan uhreina miltei poikkeuksetta, mikäli luokkataistelu on kysymyksessä, on ollut palkkatyöväenluokka. Kapitalistiluokan ja sen edustajain taholta on väkivallan töitä harjoitettu palkkatyöväestöä vastaan sangen monissa paikoissa ja monilla eri tavoilla. Mainitkaamme tässä vain Ludlovin verilöyly 1913, Calumetin murhenäytelmä 1914, Everettin verilöyly 1915, Bisbeen karkoitusjuttu 1917 ja Tulsan verityö saman vuoden syksyllä. Edelleen Frank Littlen raivaaminen pois luokkataistelusta ja vuonna 1919 Centralian tragedia. Sangen pitkän listan saisimme luetella näitä samankaltaisia tapahtumia, missä palkkatyöväkeä vastaan on alettu väkivallan teot ja niissä palkkatyöväestö on joutunut itseään puolustamaan.

Näin, jolloin yhteiskunta kokonaisuudessaan laa-

jenee ja tulee sellaisenaan monimutkaisemmaksi, astuu luokkataistelun piiriinkin sangen monenlaiset eri kysymykset ja yhdenlainen se taikka tämä resepti osottautuu epäkäytännölliseksi jokaiseen erinäiseen tapaukseen. Kun pääomien ja niiden mukana teollisuuksien kontroleeraajain luku supistuu vähälukuisiin persooniin, niin se samalla kertaa selvittää luokkasuhteita siltä puolen ja vastapainoksi edelliselle luokkasuhteet siten selviävät, mutta menettelytapain määrä voi siltikin lisääntyä.

Jos itse alamme omaa toimintaamme rajoittelemaan varsin ahtaalle, niin hyvin helposti kovin kaitaisella tiellä joudumme teoreettisesti kapitalistien agitationin piiriin. Siltä taholtahan on jo miltei kokonaisen vuosikymmenen, ainakin Amerikassa, saarnattu jokaisessa käänteessä, varsinkin jokaisessa oikeuspaikassa, missä luokkamme jäseniä on ollut syytettyinä, että teidän toimintanne, vieläpä järjestyksipyrkimyksetkin tähtäävät väkivaltaan.

Uusi menettelytapa käytännössä.

Kaikkein selvin ehkä uudenaikaisen menettelytavan tuote on I. W. W:läisten työmaalakko. Jos kymmenen vuotta sitten olisi esitetty työmaalakkoa, olisi sille ehkä kaikkein parhaassa tapauksessa naurettu, taikka ei lainattu mitään huomiota. Kuusi vuotta sitten kuitenkin se jo osottautui erinomaisen tehokkaaksi toimenpiteeksi pohjoislännen metsätyöläisten taistelussa ja nyt sitä käytetään uudelleen. Jälleen se on parhaillaan käynnissä samassa teollisuudessa. Vielä enemmän, se on jo ulotettu myöskin meriliikenteeseen.

Yleinen boikotti taas toisessa tapauksessa on jo paljon vanhempi menettelytapa luokkataistelussakin, mutta sitä vanhuudesta huolimatta voidaan käyttää vieläkin ja näyttää, kuin silläkin muun taistelun yhteydessä ja siihen liittyneenä olisi toivottuja tuloksia.

Kapitalistien taholta boikottia on käytetty monissa tapauksissa ja monella tavalla. M. m. silloin kun Milwaukeeessa Wis. oli sosialistinen kaupungin hallitus, harjoittivat Amerikan kapitalistit silloin boikottia tätä kaupunkia vastaan. Tämä boikotti oli teollista boikottia ja sillä osittain kyettiin vaikuttamaan. Tänä päivänä siitä ehkä kaikkein selvimpänä esimerkkinä ovat työläisten suhteettoman alhaiset palkat verrattuna muihin samantapaisiin teollisuuskaupunkeihin.

Nyt erikoisesti työläisten boikotti Californian valtiota vastaan kokonaisuudessaan on käynnissä ja mitä enemmän sitä ulotetaan yleiseksi kukin kohdaltamme, sitä voimakkaampi tulee olemaan sen vaikutus muun taistelun ohella, mikä tässä valtiossa on parhaillaan käynnissä vainotoimenpiteiden lopettamiseksi palkkatyöväestöä vastaan ja erikoisesti järjestöömme I. W. W:hen liittyneitä työläisiä vastaan.

Voiko palkkatyöväki aina kulkea rauhallista tietä.

Tähän itse kysymykseen ovat jo kiinnittäneet työläistöverit huomiotaan, itse asiassa vastineeksi Tie Vapauteen kesäkuun numerossa julkaistun kirjoituksen aiheuttamana, otsikolla: "Mikä on ero väkivaltaisen ja rauhallisen toiminnan välillä". Tässä vain viittaamme D. K:n huomautukseen Industrialistin numer. 133 ja lisäksi tässä numer. olevaan kirjoitukseen menettelytavasta johtuneena samasta kysymyksestä. Tässä kajoamme vain yhteen puoleen, mitä ei ole kummassakaan edellämäinöissä otettu huomioon ja se on tämä: "Mikä on ero rauhallisen ja väkivaltaisen toiminnan välillä? Tämänlaisen kysymyksen joudun tekemään yhdeksänkymmentä prosenttia käsittävän työväen aineksen puolesta, josta minä olen yksi solu." Silloin kun puhutaan toisten puolesta, kysytään yleensä valtuuksia. Kuinka ylläolevan kirjoittaja voi olla vakuutettu siitä, että hän edustaa niin suurta osaa käsitteineen työväenluokasta ja missä ovat ne vakuutukset, että yhdeksänkymmentä prosenttia työväenluokkaa sellaiset käsitykset omaksuu, mitä hän edustaa kirjoituksissaan.

Edellä viitatuista historiallisista tapahtumista osoittavat, että niissä palkkatyöväestö on ollut väkivallan uhreina. Järjestymättömänä, taikka heikosti järjestyneenä on niissä palkkatyöväki joutunut maksamaan väkivallan hinnan riistäjien alttarille. Tuleeko palkkatyöväestö aina ottamaan kapitalistiluokan väkivallan iskut vastaan tyyneenä seuraten sitä teoriaa, että kun "Lyödään yhdelle poskelle, niin käännettäköön toinen", on mielestämme kysymykselle alttiina. Lisäksi työväenluokasta ei yksistään riipu mitkä menettelytavat kulloinkin on otettava käytäntöön, yrittäessä saavuttamaan toivottuja tuloksia.

Tämä kuitenkin sanottakoon lopuksi. Mitä enemmän työväenluokka kasvattaa itseään koettamalla pysyä yhtä kiinteästi luokkakysymyksiensä ymmärtämisessä aikansa tasalla, kun sitä vaaditaan pysymään aikansa tasolla tuotannossa rikkauksien tuottajana, riistäjien eduksi, niin sitä tehokkaammin se kykenee määrittelemään kantansa kulloinkin esille tuleviin kysymyksiin, menettelytapainkin. Sen tuloksena myöskin palkkatyöväenluokka vapautuu siitä ahtaudesta käsitteissään, mihin sitä yritetään minkä tahansa pienen ryhmäfilosofian valossa kuljettaa. Tällä kasvatuksen ja teollisen järjestäytymisen tiellä palkkatyöväen eteen avartuu kapitalistisen yhteiskunnan luoma teollisuusmaailma ja mitä enemmän palkkatyöväestö sitä tietoisesti ymmärtää, sitä vähemmät ovat uhraukset astuessaan lopullisesti ottamaan paikkansa myöskin tuotannon kontrollissa.

